

Arrest

nr. 176 059 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2016.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 17 maart 2016 met referentenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De middelen lijken ongegrond.

De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna de eerste bestreden beslissing) en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten (hierna de tweede bestreden beslissing).

De verzoekende partijen voeren de schending aan van de motivering van bestuurshandelingen (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partijen kennen de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de juridische grondslag waarop ze gebaseerd zijn en geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partijen betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.”

De verzoekende partijen stellen dat zij reeds verschillende jaren in België verblijven en het centrum van hun belangen zich in België bevindt. Er zou sprake zijn van een perfecte integratie; de verzoekende partijen zouden steeds bereid zijn geweest om te werken en hebben duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Met deze factoren zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden. Daarnaast stellen zij dat zij meer dan 6 jaar in België verblijven en een asielaanvraag hebben ingediend die werd afgewezen. Zij geven aan dat hun tweede asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd. Tot slot geven zij aan dat hun meerderjarige dochter in België over een definitieve verblijfstitel beschikt en dat zij de zorg voor haar ouders op zich heeft genomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich louter beperken tot het herhalen van de reeds in de aanvraag van 19 augustus 2011 aangehaalde elementen die als buitengewone

omstandigheid naar voor werden gebracht. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op al deze elementen een antwoord heeft geboden in de bestreden beslissing en omstandige wijze uiteengezet waarom bovenstaande elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaken en geen schending van artikel 8 van het EVRM betreffen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de hun verblijf in België, de bewering dat zij hun centrum van hun belangen hier hebben, perfect geïntegreerd zijn, altijd bereid waren te werken, duurzame sociale bindingen hebben opgebouwd en het feit dat hun dochter over een definitieve verblijfstitel beschikt. Enerzijds wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie elementen zijn die dienen beoordeeld te worden naar aanleiding van de gegrondheid van de aanvraag, terwijl de bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Anderzijds wordt gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding van hun meerderjarige dochter met wie zij geen band van afhankelijkheid aantonen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Door louter de buitengewone omstandigheden te herhalen die ze eerder in hun aanvraag naar voor hadden gebracht, zonder dieper in te gaan op de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemaakte beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen op grond van een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden niet aannemelijk gemaakt.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 juli 2016 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 13 september 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 juli 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt zich niet te kunnen vinden in de inhoud van de beschikking en vraagt aan de Raad om de beschikking te herzien. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting geen concrete opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 11 juli 2016, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU